

יעקב לוגר
174001
בן יוסף פרל
נולד ב- 4.11.1928
שרת בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- ט' אדר תש"ח 18.5.1948
בקרבות בצמחי.

לוגר יעקב

בן יוסף ומרל, נולד ב-1928.4.11. בכפר קרפטורוסי (או — בצ'יסטולובקה) וגורל נתהפך בבית הורים חקלאים, בסביבה של יהדות שרשית. נלקח עם הוריו לממחנה השמדת ושרד בחים. אחורי מיגור הנאצים הצערף בממחנה השරידים לחנאות "גורודוניה" ובקבוצת-הגוער "עליה" הפליג לארץ בשירה של "עליה-הגוער" ביום 30.9.1947. בקבוצת אלומות שבגליל התהתקון העטרה במחהה בחו"ל הארץ והמשק כאחדותיך ונמצא את מקומו בעבודת הרפת. ותחבב על אנשי המשק והיבת ימירה נודעה לו בין קהל הילדיים. בחורף תש"ח חור על חבעותו לשלו ניוט מלך. השחתף בפעולות בסביבות התבור ובהגנה על קויזן גשר ואחריכך גויס לגדוד "ברק" ויצא נגד הפולש הסורי לעמק הירדן. במשך הרבה שעות עמד עם חבריו בהגנה על צמה בנשך קל ומוצע מול שריון האיב. ביום ט' באדר תש"ה (18.5.1948), כשהלוחמים התרכזו לנסיגת מסודרת ליד בית-הספר שבכפר, נטרסק בתהפטץ פג אויב. ביום 21.5.1948 הובא למנותה עללמיים בבית-הקבורות בדגניה א'.

קרב בו השתף יעקב זיל

בשערו גשר

יום שישי, 20 בפאי 1948.

באביב אחר-הצהרים מתחסנים הכל בחדר-הקריאת. בז'גוריון מכריז על ביטול המנדט, על קריית הספר-הלבן ועל הקמתה של מדינת ישראל. בשעה שמעות יריות מעבר נהרים. מודיעים לנו כי הצבא העיראקי נכבש למפעל והחילה לחפש נשק. עובדי המפעל נעצרו ונחקרו. לגשר מגיעים כמה מן השוטרים שהצלויהם להסתלק עם נשקם. ד", מוכתר נהרים. בא במכוניתו וմבקש מהנתנו ליווי, כי הוא נחפה לאשדות. מואין ידיעות על גורל העובדים בנחים.

בשונה בערב גראה טר מושורי של האובי, יורד מהרי הגלעד ומתקרב לגורדי הירדן, אל המחנה. אותה שעה עשתה ייחידה קתנה של חבלנים מעשה נזע: הם הצלחו לפוצץ את הגשרים ולהוציאם מכלל שימוש. תחילת סברנו, שהחבלנים לא הצליחו מחמת החשכה הכבודה, אבל אחר כך נתברר, כי הפעלה בוצעה כהלה. פיצוץ הגשרים העתקים עורר רגשות מעורבים, כי זכרונות וחווית הרבה קשרים בגשרים הללו, שהיו חלק מתוכניהם הקבוצתיים. אבל הכל הבינו את ההכרה האבאי לפוצץם.

בלילה מתנהלות שיחות טלפוןות בין המפקד העיראקי בנחים ובין מפקדת אשdot. המפקד העיראקי דרש להחזיר את הנשק של נהרים לגשר. אם נסרב, ירעיש האבאי את גשר בתותחים. נאמר לו, כמובן, שאין אנו יודעים ולא כלום על הנשק הזה.

שבת בבוקר, 25 בפאי.

האובי החל להרעיש שוב את הנקודה. שוב מתחזצים פגוי התותחים והמרגמות.שוב נפגעים בניינים, אבל הבני הקבוצה ומגינה אינם מופתעים כלל. כולם מתבצרים בראשת התעלות והמקלטים. מתגבש הי תתקרכען, תוך מצידות איתה רוח-נעורים.

פצחות-תבערה פגעו בבית-הילדים הישן, העשו עץ וחרמה, כל הרcosa הוזא עוד לפני ההתקפה, אך הספריה שלנו עלה באש. מצב הרוח נערך — עמל-גמלים ורכשו תרבותי יקר הועלה בלבות. לטראקטור הגדל, הבלתי, יש מול: רק שני מטר הפסקו ביןו לבין האש. אחר כך הועבר למקום-imbטחים.

האובי יוצא מכליו. הוא מhapus לו דרך אחרת להסתער על הנקודה, לאחר שנחרסו הגשרים. הוא מצליח לקשר מעבר לחוף הירדן, בקרבת תחנת הנפט של C.C. משם מתחילה להסתנן חיילים ומשורגים לשודות בשאותה. החיילים תופסים משלטים על הגבעות, מתחפרים בהן ומציבים עמדות למרגמות כבדות.

בינותים משתולל הצבא העיראקי בנחים. הם התחיבו לשמר על המפעל, אבל ההסכם הופר. הם שופכים את חמאתם על הבתים העובדים, שודדים, בוזים, ומעלים הצל באש. תימרות עשן כבד נישאות וועלות ממנה.

ביקעת כנרות

בקודת-תורפה בהגנת העמק הייתה זכין של הברת החטמל בשטה העבר-ירדני. במחנה חיל-הספר חנתה ייחידה של הלגון ושמרה על כל מבאות האזור. פיקוד ההגנה בעמק-הירדן לא יכול היה לתוכנן ולקיים לגבי נהרים, באותה השיטה שטיפל באזוריים אחרים, מאחר שהחברת החטמל לא החשיבה דבר זה וסמה על יחסיה וקשרי ההון הכספי עם עבדאללה. כמה ביצועים הוכשלו בעיטה. את ענייניה באזר סידרה באמצעות מוסדות היישוב העליוניים. בהנחה זו היזיקה עד לרוגעים האחוריים, כשהשעה כבר הייתה מאוחרת מלהציל המפעל. ב-14 במאי נכבשה נהרים ע"י הלגיון,אנשי נלקחו בשבי, השכונה נהרסה, והתחנה נפגעה. עם זאת יצינו מאנשי ה"הגנה" במקום, שבתו כולם האגדות שהיו, עשו ככל יכולתם, וגם הצליכו להעביר חלק מן הנשק לגשר, בטרם יפול בידי הלגיונרים.

בעיות מסוכנות גוספות היו בגשר ובעיזrgb. גשר היה השער לשולשת העמקים: צמק-הירדן מצפון, עמק בית-שאן מדרומ ועמק חרוד, ממעברו הטבעי של ואדי בירה, ליד רמת-כוכבא. כפר זה הולש על כל העמק וمبرטיה את המעבר לפנים הארץ. מידת מה הופחתה הסכנה ע"י כיבוש רמת-כוכבא ע"י אנשי "גדעון" בליל 16 למאי.

עיזrgb היה מבודדת. התהברה אליה עברה דרך דרך קשיים אלה יצרו בעיות חריפות. חסר היה נשק גט. וחומר נפץ. ברור היה, שהאויב ינטה להכנעה למצור ולהתיישה ע"י הפוגות. השארנו, לכל מקרה, בעזrgb מחלוקת, שתתמשך רזרבה להגנה

נקודת

הקרב בו השתתף ונפל

ונבלוי פשיט תזקורי מתחום, כי עם כל אלה השותפה יחד בבית הספר : כי את והוא ואני היינו
פעם את חברת הילדיות, — וואו חשת את גודל חזהך.

התקפייה של האויב בארתו תום היה — ריבוך עמדותינו עץ אש, ולאחר זה נסiron של
התקרבות דגליים, המון בלתי סדר, שחווטיע בגלים מעבר לאסף — בחיתוי של טנקים וכלי רכב
אחרים. תוצאות טרור לא תשיגו, הרגלים היו נקדים באש המקלעים שלנו וגסוגים בחורה מעבר לאסף.
ఈים זה נשזה מצדם כתם פעמים ללא תוצאות.

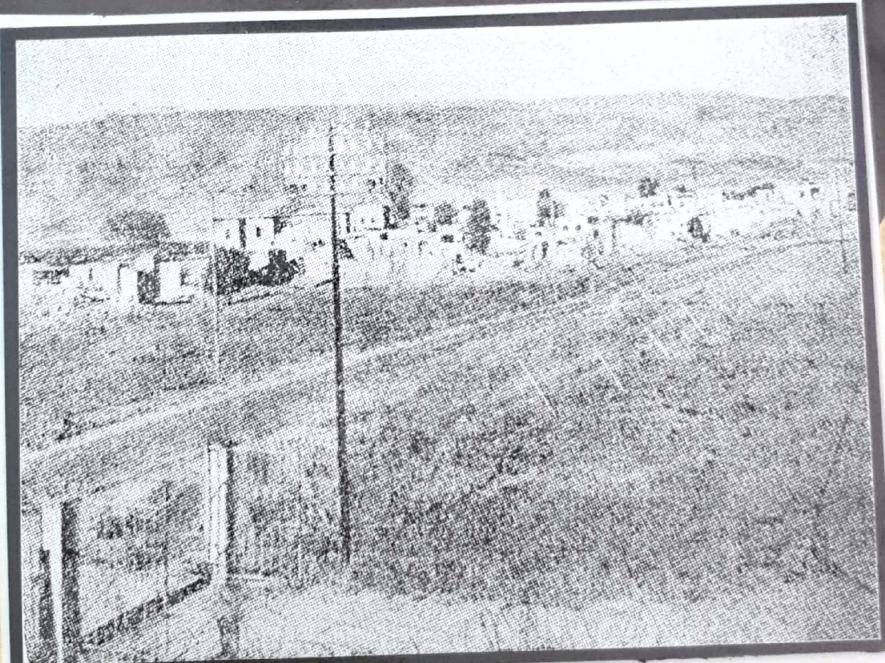
אך המקלעים, שעמדו ללא פגעה, הלו והתקללו, הינו מרכיבים משנים אחד, מחליפים פה
ושם חלק — והמקלע חזר לפעולה, גם התהמשת בגורת הרוגניים הלהכה ואולה, הוו באים בrixת
ומקלעים עצמן, בשעות הצהרים נפצע רוניק ש, שהיה המפקד באותו קטע.

בקטע הצפוני שלנו לא נעשו נסיניות רציניות להתקף, היו מסתננים דרכ' הקמת עד בית הקברות
הפתוח, ומכאן הינו מבירחים אותו והקטע חור ושוקט. כך ישבנו שם ועשינו כמייבט יכולנו שלא
לאפשר לאויב לפזר את קו צמת, ווכבר אני, שהיתה מימרא שגורה בפיינו : «להחזיק מעמד שניט-שלשה
ימם». — כך אמר בז'יגוריון, ואנו... יבואו טנקים, תותחים ואירוגנים שלנו, והיתה אותה אשלה ערך
רב בהזקת רוח הלוחמים.

בהתוצאות דחופה בינו, מפקדי המחלקות, החלנו לשלו שליח למפקה ולדורש נשק אנטיטנק.

שבעמך על איזה ספיקותה שישנה, ואמנם, בלילה הובאו לגזרת צמה שני תותחים. באותו הלילה בא
ובצערף אלינו משלהי כהן, בראו היה עידוד רב לכולנו. מיד נתן הראות ועוזה, ארגן ודאג אך חשובה
מלך הייתה עצם הופעתה, אישיותה, מלא בטחון היה, מקיף, עז וגהו. געים היה לעבד תחת פיקודו.

צמה

כותבים לזכרו של יעקב ז'יל

בזכרו של יעקב ז'יל

במיוחד ר'ב, אפרילו ר'ב מאל', אני בותב את מנת הזכרונות שאני זוכר עלייך.
40 שנים נברא מאל' פהלה בעדרות עמוקה ברודן ובהגנה עליו זו נפלת על אדמות המולדת שאה אספה לאהיר זאולו לאהוב אותה.

יעקב היה לאח במנפליל ב-1947, מרוב מלחת השחרור. את יעקב לוגר הבהיר בתקופה העולמית השנייה, אחרי השרדות מחנות ההשמדה, מחנות המגורות של הנזירות באירופה. כל אחד תרψ שרידים ממשפחתו, אולי הורים, אחיהם, אחיווה או קרוביו משפחה אהירם שנשרו בתומים, אך לא. לא נשאר כל שריד מן המשפחתי. אך שיטטו אחד את השניר והתארגנו לקבוצות בגדרת שליחים מא"י בשרה גלאטיסלוב ששלובקיה, כך הכרתו את יעקב לוגר, צער גבה קומה עם בלוירית לטיימר גדורף.

בז'ילו הירשנו מקרוב לנווה יזרעאל, בית, מדינה, ולאחר תלאות במלחמות השקורדיין בלתי-ירוחם נטרכנו על אוניות מעופכים, "מנפליל אלמוני" בך קראנו לה, אל-ריה קנטה, רואשה, והפכו סוף סוף לא"י. כן, גם הימ לא הייטיב לנו - אפוא הרים התקלקק ולآخر כמה ימים בלב הים הסוער, כאשר הגלים מטלחחים אורתנו ללא אפלויות לשלווט ביה תוקנה התקלה ומהשכנו לחופיו א"י. אך כמה אכזרי ההורס, האנגלים ששלטו בא"י ראו בנו, כן בנו, שרידי מלחמות הרפי א"י הימה המתנגדות והתקוטחות שם הצבע הבריטי, נגרנו מהיפה ומשם הועברנו של אוביה בריטית למתנה בקפריסין, ממנה שהצפאת הבריטי הקים עבורה פליטה השואה שסייע להגיע לא"י.

עוברים משפר חודשים בקפריסין אותם ניצלנו לקבל אימון צבאי ע"י שליחים מא"י (במובן שהמקל' שמש פרובָּה), ולאחר משפר חודשים נוטפים של סבל לא בית או חדר להגיון אם הראש מגיעה הוראה שתחצירים, חנעריהם והגערות, מחזירים לא"י. וכן גם היה - העבירו אותנו למתקפת שחיז'ת חיפה. שוב בדיקות ורישום ד.צ.ט., לנצעצאל, עוז כמה מלחמות אלו ערכיהם לעבור על מנת להיות סוף סוף חופשיים?

כשותגגים את שנת הנליה,

לפניהם שוכחים את מה שהיה בעברה של המדינה.

סיפורים על כבוש לטרון, צמח והגנה על הדגניות,

שמאחוריהם מסתירים שמות נופלים, עשרות ואולי מאות.

ישבתי עם אבא בערב יום העצמאות

והוא סיפר איך השיגה מדינת ישראל את החירות והעצמאות.

הוא סיפר לי על מגש הבسف ועל חברים שנפלו

שהם היו גחל שחו ממספר דברים נוספים לא זכרו. (חג' – אלה ולו לך)

יעקב לוגר הוא שמו של איש שיחד עם אבא עשה בברת דרך לא ארוכה

רק שלגביו יעקב הסתיימה היא לאחר תקופה די קצרה.

הם שרדו ממחנות ההשמדה ומידיהם של הנאצים המאיימים

הם ברחו מהקרפטים, צ'koslovakia והשאירו מאחור גל זכרונות, הודיש ואחדים

שלא נשארו חיים.

זה אילו סיפור אחד מני רבים על כלשה שהצליחו להגיע הארץ במנפחים

אר הסיפור של שניים לא הסתיים כשבאו לחוף מבטחים

משמעותם שם במחנה קפריסין הם "ביבלו" מספר חודשים.

שם הם עברו לקבוע אלומות ואולי אף הגיעו את אותן הבחוות.

"אנחנו שניינו מאותו הכפר, אותה קומה אותה בילדות שינד"

יעקב היה גבר בריא ונאה, חזון וגבוה

שחייש לאחר תלאות ושליטה איזו פינה המדינה – מקום מנוחה שימצא בו

מראו.

הם שרדו ממחנות הנאצים שרצו להורגים והגינו הארץ שבה ערבים מחפשים לגורם.

איך אפשר כך כל החיים לברות ולבירות

להגיע הארץ ומבלדי לדעת לדבר עברית

במקרה הטוב לקבל נשק אם יש ומייד לאחוז בו בידיות

אף אם לא יודע איך קוראים לו ומה עליה בגודל משפחתי

אך מה שחשוב הוא שם אתה רוצחה פינה למנוחה

עליך לשמור שוב על חייך משום שניתנו לך שניים במתנה.

אבא ויעקב היו באותה עמדה, אmd גבוה והשני צנוע

שביסו להסתדר בארץ במעט בלי כלום.

בשפתם החלו התותחים לירוט מען

הם החלו בנסיגת לצמת, למאהל.

תמונות - בנוורי

